திருமுறைகளில் இயற்கை வருணனை

க.துரியானந்தம் / K.துரியானந்தம்

Abstract

The Tamils had been having the imbibed habit of worshiping Nature as a way of life. Later this habit was clouded with various insertions. During that time many Saints tried their best to set this situation on the right track. Through the twelve Thirumuraigal, they endeavoured this task. The songs of Appar, Sundarar, Manickavasagar, Sambandar and the Saints who sang in the Ninth Thirumurai contributed to this effort of describing Nature. These Songs not only praised Nature but also attempted to sow the seeds of devotion on God. That is why in Temples, trees have been planted by way of a specific / respective temple tree representing that Temple. Also the songs seem to have the merits of Sangam Literature. In addition, the songs equated God and Nature. The idea that Man and Nature lived dependant on each other is also hinted at in these creations. This Paper tries to vividly bring out all these aspects.

Key Words ; Thirumuraigal, Nature, God and Man, Man and Nature

இயற்கையாகவே இறைவனை வணங்கினான் தமிழன். காரணம் அவனது வாழ்க்கை இயற்கையோடு கலந்த வாழ்க்கை. இயற்கையை அவன் நேசித்தான். இயற்கையும் அவனை நேசித்தது. இயற்கையை விட்டு அவன் பிரிந்து இருந்ததே இல்லை. இயற்கையை அவன் இனிமையாக பாவித்தான்.

தமிழர்களின் இயற்கை ஈடுபாட்டை, சங்க இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணலாம். சிலப்பதிகாரத்தில் இயற்கை வாழக்கையே கடவுள் வாழ்ந்ததாக வைத்தார் இளங்கோவடிகள்.

இயற்Aகையை வணங்கிய தமிழன் இறைவனையும் இயற்கையைச் சூழலிலேயே வணங்கினான். இன்னும் நாம் கோயில்களில் காணும் ஸ்தல விருட்சமும் அதன் அருகில் இருக்கும் இறைவனுமே அதற்கு சாட்சி.

கதிரவனை மேகக் கூட்டம் மறைப்பது போல் இடையில் தமிழ் மொழியின் புகழ் ஒளியில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. அச்சமயத்தில் இறைவன் திருவருளால் சைவ சமயக் குரவர் தோன்றினர். அவர்கள் விழிகளாலும் மணத்தாலும் இறைவனைக் கண்டு வழிபட்டதோடு அல்லாமல் தேன் சொட்டும் தமிழ் மொழிப் பாடல்களாலும் வழிபட்டார்கள். பிற அருளாளர்களும் தோன்றிப் பாடினார்கள்.

> **‘‘அருச்சுனன் பாட்டே ஆகும்; ஆதலால்**
> **மண்மேல் நம்மைச் சொல் தமிழ் பாடுக**
> **என்றார் தூமறை பாடும் வாயார்’’**

---

[1]The author is a student of the great Tamil scholar Ki.Va.Jaganathan

என்று இறைவன் கட்டளைக்கு இணங்க அவர்கள் பெரியபுராணம் - தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் பாடல் 216 செந்தமிழ்ப் பாடல்களால் இறைவனைப் போற்றித் துதித்துப் பாடினார்கள். தமிழால் இறைவனைப் பாடுவதில் மிகவும் பெருமை கொண்டார்கள்.

அந்த அருளாளர்களின் பாடல்களில் சங்க இலக்கியங்களின் தாக்கம் இருக்கின்றது. காரணம், இயற்கையை அப்பெருமக்கள் நேசித்தனர். அந்த நேசிப்பு அவர்களின் பாடல்களில் தெரிகின்றது.

பன்னிரு திருமுறைகளில் இயற்கை வருணனையை நாம் ஆராயப் புகுந்தால் அதுவே ஒரு பெரும் நூலாக மலரும். மிகப் பெரிய அளவில் ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பதற்கு ஏற்ப மிகச் சிறிய கட்டுரையாகத் தயாரித்து உள்ளேன்.

திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம்

முதல் மூன்று திருமுறைகளாகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் தேவாரப் பாடல்களைப் பார்ப்போம். மூவர் தேவாரப் பாடல்களிலும் மிக அதிகமான இயற்கை வருணனை ஆளுடைப் பிள்ளையாகிய திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் தேவாரத்தில் அதிகம் காணப்படுகின்றது.

திருஞானசம்பந்தர் ஒவ்வொரு தலத்திற்கும் சென்று இறைவனை வழிபட்டபோது அப்பகுதியின் இயற்கை வளத்தில் தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தார். தான் கண்டு இன்பம் கொண்ட இயற்கை காட்சிகளை அப்படியே தான் பாடிய பதிகங்களில் பதிவு செய்தார்.

திருப்பிரமபுரம் திருப்பதிகத்தில்

‘‘கடல் முயங்குகழி சூழ்குளிர்கானல் அம்
பொன்னஞ்சிற கண்ணம்
படை முயங்கு பிரமாபுரம மேவிய பெம்மானிவனன்றே’’

என்று கூறுகின்றார்.

தென் திருமுல்லை வாயில் தலத்துத் தேவாரப் பதிகத்தில்

‘‘களிமண்டு சோலை கழனிக் கலந்த
கமலங்கள் தங்கு மதுவில்
தெளிமண்டி யுண்டு சிறை வண்டு பாடு
திருமுல்லை வாயிலிதுவே’’

பிள்ளைப் பெருமான் இயற்கையை எவ்வளவு அனுபவித்துப் பாடியிருக்கின்றார் என்று பாருங்கள்.

திருஞானசம்பந்தர் ‘‘திருவெண்காடு’’ எனும் தலத்திற்கு வருகின்றார். அங்கே எங்கும் பசுமை நிறைந்திருக்கிறது. மயிற்கூட்டம் ஆடிக் கொண்டிருக்கின்றது. வண்டுகள் மலர்களில் உள்ள மதுவை உண்டு களிப்பு மிகுதியால் பாடுகின்றன. அக்காட்சியைக் காண்கிறார் பெருமான். உடனே அதை அப்படியே பதிவு செய்கிறார்.

‘‘கண் மொய்த்த கருமந்தை நடமாடக் கடல் முழங்க
விண் மொய்த்த பொழில் வண்டிசை முரலும் வெண்காடே’’

காவிரி ஆற்றின் கிளை நதியான மண்ணியாறு பாய்ந்து வளப்படுத்தும் தலம் திருப்பணந்தாள். (அதை ''சுப்பிரமணிய ஆறு என்பார் பாகிர் ஐயரவரர்கள்)

திருப்பனந்தாளில் செஞ்சடையப்பர் கோயில் கொண்டிருக்கும் இடம் ''திருத்தாடகையீச்சரம்'' ஆகும். அப்பெருமாளை வணங்க அவ்வூருக்கு எழுந்தருகின்றார் சம்பந்தப் பெருமான். அவர் மண்ணியாற்றின் கவின் மிகு காட்சியைக் காண்கின்றார். அக்காட்சியைத் தன் பதிகத்தில் பதிவு செய்கின்றார்.

''படம்புரி நாகமொடு திரை பன்மணியும் கொணரும்
தடம் புனல் சூழ்பனந்தாள் திருத்தாடகை யீச்சரமே''

திருவிடைமருதூர் வருகின்றார் பிள்ளைப் பெருமான். சோலைகள் சூழ்ந்திருக்கும் திருகுகோயிலுக்குச் சென்று எம்பெருமானை வணங்குகின்றார். சோலையில் வண்டினங்கள் தேன் உண்ட மகிழ்ச்சியில் பாடுகின்றன. அதைக் கேட்கிறார் பெருமான். உடனே இப்படிப் பாடுகின்றார்.

''அறைமல்கு வண்டினங்கள் ஆலுந் சேமாலை இடைருதில்
நிறைமல்கு கோயிலே கோயிலாக நிகழ்ந்தீரே''

பிள்ளைப் பெருமான் இயற்கை வளங்களைக் கண்டபடியே தலயாத்திரை வருகின்றார்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருநன்பள்ளி என்ற தலத்திற்கு வருகின்றார். அத்தலம் அவரது தாயார் பகவதி அம்மையார் பிறந்த தலம். அங்கே சோலைகள் அதிகம். அவை குளிர்ச்சியான சூழலைத் தருகின்றன. அச்சோலைகளில் இனிய குரலிலே குயில்கள் பாடகின்றன. அக்சோலையில் மலர்ந்துள்ள மலர்களில் அமைந்துள்ள தேனைப் பருக வந்த பெண் வண்டு அக்குயிலோசை கேட்டு நானும் அது போல் பாட வேண்டும் என்று ரீங்காரம் இடுகின்றன. அக்காட்சியைப் பிள்ளைப் பெருமான் இதோ இப்படிப் பதிவு செய்கிறார்.

''குளிர்தரு கொம்மலொடு குயில் பாடல்கேட்ட
பெடை வண்டு தானும் முரவ''
என்கிறார்.

திருஞான சம்பந்தப் பெருந்தகை திருவீழிமிதிலைக்கு வருகின்றார். சோலைகளில் வண்டுகள் இனிய ரீங்காரம் இடுகின்றன. ஊரே மிகவும் குளுமையாக இருக்கின்றது. எங்கும் பச்சைப் பசேல் என்று காட்சி தருகின்றது. பொய்கைகளில் தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. அந்தத் தாமரை மலர்களின் மேல் அன்னம் நடை பயில்கின்றது. வெண்தாமரை மலர்களில் உள்ள மகரந்தப் பொடி 'கீழே விழுகிறது. அக்காட்சியைக் கண்டு அப்படியே அவ்வூர்ப் பதிகத்தில் பதிவு செய்கிறார்.

அக்காட்சியின் குளுமையை அப்படியே பதிகப் பாடலில் காணலாம்.

''வண்டாமரை மலர் மேல் மட அன்னம் நடை பயில
வெண் தாமரை செந்தூதுதிர் வீழி மிடிலையே''

திருவீழிமிழலைப் பதிகத்தில் மேலும் பல இயற்கைக் காட்சிகளைப் பதிவு செய்கின்றார் சம்பந்தர்.

திருக்குற்றாலத்தில் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருக்குற்றாலநாதரைக் கண்டு

எவ்வளவு மனம் மகிழ்ந்தாரோ அதே அளவிற்குத் திருக்குற்றால இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டும் மனம் மகிழ்ந்தார்.

''செல்வம் மல்கு செண்பகம் வேங்கை சென்றேறிக்
கொல்லை முல்லை மெல்லரும்பு ஈனும் குற்றாலம்''

என்றும்

''மலையார் சாரல் மகவுடன் வந்தமட மந்தி
குலையார் வாழைத் தீங்கனி மாந்தும் குற்றாலம்''

என்றும்

''நீல நெய்தல் தண் சுனை சூழ்ந்த நீள் சோலைக்

கோலமந்தை பேடையொ பாடுங் குற்றாலம்''

என்றும் பாடுகின்றார்.

என்னே அற்புதமான வரிகள் இயற்கை அழகை எப்படி வருணிக்கிறார் பாருங்கள்.

திருஞான சம்பந்தரின் முதல் மூன்று திருமுறைப் பதிகங்களில் இயற்கை வருணனை அப்படியே கொட்டிக் கிடக்கின்றது. கட்டுரையின் அளவு கருதி இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்கின்றேன்.

அப்பர் பெருமாள் தேவாரம்

நால்வர் பெருமக்கள் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்து மனம் களிப்படைந்தனர். நால்வருள் பெருமைமிகு முதியவர் அப்பர் பெருந்தகை. அவர் நாவுக்கு அரசர் ஆனதால் திருநாவுக்கரசர் ஆனார். அப்பர் பெருமான் தன் எழுபதாவது வயதில் தான் தல யாத்திரையைத் தொடங்கினார். முதுமைப் பருவத்தில் பதிகங்கள் பாடியதால் தானோ என்னவோ இயற்கை வருணனைகளுக்கு அப்பெருந்தகை அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை போலும். ஆனாலும் முற்றிவலுமாக அவர் இயற்கைக் காட்சிகளைத் தவிர்த்து விடவில்லை.

அவர் பாடிய பதிகங்களில் வந்துள்ள ஒரு சில இயற்கைக் காட்சிகளைப் பார்ப்போம்.

திருக்கழிப்பாலைத் தேவாரப் பதிகத்தில் 1) ''கண்ணுலாம் மொழில் சூழ் கழிப்பாவை'' என்று மிகவும் சுருக்கமாகவும் அழகாகவும் இயற்கையை வருணித்துள்ளார்.

அதே தலத்துப் பதிகத்தில் மற்றொரு பாடலில் ''நெய்தற் கருகு தன் பிள்ளை என்று எண்ணி நெருங்கிச் சென்று கைரை மலடல் புக்கு தென்கழிப்பாவை'' - என்றார். 1) ஐந்தாம் திருமுறை - திருக்கழிப்பாலப் பதிகம் பாடல் - 1

திருப்பிரம்மபுரம் எனும் தலத்திற்குச் செல்கிறார் அப்பர் பெருமான். மடை வாயிலில் நிறைய அன்னப் பறவைகள் நிற்கின்றன. பாளை விரிந்திருக்கிறது. அதில் வண்டினங்கள் இருக்கின்றன. அந்த ஆண் வண்டினங்கள் தங்கள் பெளட வாய் மதுவுண்டு களித்திருக்கின்றனவாம்.

''மடைவாய்க் குருகின் பாளைவிரி தொறும் வண்டினங்கள்
பெடை வாய் மதுவுண்டு பேராதிருக்கும் பெரும் பதியே''

என்பது அப்பர் வாக்கு.

திருமங்கலக்குடி எனும் தலத்தை வருணிக்கும் போது,

''வண்டு சேர் பொழில் மங்கலக்குடி'' என்றும்

திருநெய்த்தானம் எனும் தலத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது,

''நெடி தரு பொழில்கள் சூழ்கின்ற நெய்த் தானம்''

என்றும் கூறுகின்றார்.

திருநன் பள்ளி தேவாரப் பதிகத்தில் அத்தலத்து சோலையைப் பற்றி இப்படிக் கூறுகின்றார்.

''செண்பகந் திகழும் புன்னை செருந்திரண் குரவம் வேங்கை
கண்பு செய் சோலை சூழ்ந்த நனிபள்ளி அடிகளாதே''

என்று கூறுகின்றார்.

முன்பே கூறியபடி அப்பர் பெருமானின் வயதும் அவர் வாழ்வில் பட்ட துன்பங்களும் இயற்கை வருணனையில் நாட்டம் செலுத்தாதற்குக் காரணமாய் இருக்கலாம். அவர் மனம்

'செம் பொன்னும் ஓடும் ஒக்கவே நோக்கும்'' மனம்.

சுந்தரர் தேவாரம் - ஏழாம் திருமுறை

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரம் ஏழாம் திருமுறையாகும். அவர் ''தம்பிரான் தோழர்'' என அழைக்கப்படுபவர். அவர் பாடிய ''தானெனை முன் படைத்தான்' என்று தொடங்கும் பதிகம் தான் மூவர் பாடிய தேவாரப் பதிகங்களில் இறுதிப் பதிகம் ஆகும்.

சுந்தரர் இளைஞர். கலை உள்ளமும் கலை ஞானமும் உள்ளவர். பரவையாரிடம் அவரின் கலைத்திறனை வியந்து அதைப் பருகியவர். அவரைக் கண்டதே சிவனருள் என்ற கொள்கை உடையவர். அவரது கலை உள்ளத்தை அவர் அருளிலும் செய்த தேவாரப் பதிகங்களில் காணலாம். திருஞான சம்பந்தரை நோக்க சுந்தரர் பதிகங்களில் இயற்கை வருணனைக் காட்சிகள் குறைவுதான். அதற்குக் காரணம் அவர் தன் வாழ்க்கையில் பல பிரச்சனைகளைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. சில காலம் பார்வையற்று இருந்தார். எனவே இயற்கைக் காட்சிகளை, வருணனைகளை அவர் அதிகமாய்ப் பதிவு செய்யவில்லை. மிகவும் சொற்பமாகவே பதிவு செய்துள்ளார். ஆனால் அவையும் மிகவும் சுவையாக இருக்கின்றன.

தலயாத்திரை மேற்கொண்ட சுந்தரர் திருநீரூர் வருகின்றார். நீரூர் நீர் வளம் பொருந்திய ஊர். வளம் பொருந்திய ஊர். அங்கே ஒரு காட்சியைக் காண்கிறார் சுந்தரர்.

ஊரைச் சுற்றி வயல்கள். எங்கும் பச்சைப் பசேல் என்று இருக்கின்றது. அங்குள்ள நீர் நிலைகளில் எல்லாம் நீர் நிறைந்திருக்கின்றது. வாளை மீன்கள் மகிழ்ச்சியால் குதித்துக் குதித்துக் கும்மாளம் போடுகின்றன. அக்காட்சியைக் கண்ட சுந்தரர் அதை அப்படியே தன் பதிகத்தில் பதிவு செய்கிறார். அவர் சொற்களிலேயே பார்ப்போம்.

''நீரில் வாளை வாரல் குதி கொள்ளும்

நிறை புனற் கடினிச் செல்வ நீரூர்''

காவிரியின் வடகரையில் உள்ள ஊர் திருவேள்விக்குடி. குத்தாலத்திற்கும் பக்கத்து ஊர். அங்கே காவிரி பாய்ந்து வளப்படுத்துகின்றது. அக்காவிரியின் அழகை இப்படிக் கூறுகின்றார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

''மின்னு மா மேகங்கள் பொழிந்திழிந்தருவி
வெடிபடக் கரையொடும் திரை கொணர்ந்தெற்கும்
அன்னமாங் காவிரி அகன் கரை உறைவார்''

சோழ நாட்டின் மற்றொரு வடகரைத் தலம் திருமடிபாடி. கொல்லி மடிவனின் படைகள் (மழவர் சேனை). தங்கியிருந்த கூடமாதலின் ''மடிவர் பாழ்'' என்று பெயர் வந்தது. பிறகு அதுவே ''மடிபாடி' ஆயிற்று.

அவ்வூர் மிகவும் வளமான ஊர். நிறைய பூம்பொழில்கள் சூழ்ந்திருக்கும் ஊர். இங்கு உறையும் சிவபெருமான் மீது அலாதியான அன்பு கொண்டிருந்தார் சுந்தரர். ''மடிபாடியுள் மாணிக்கமே'' என்று உருகுவார். மடிபாடி மாணிக்கத்தைப் பாடும் போது அம்மாணிக்கம் கோயில் கொண்டுள்ள மதபாடியில் இயற்கை அழகையும் பதிவு செய்கிறார்.

''வண்டார் பூம் பொழில் சூழ் மடிபாடி மாணிக்கம்'' என்றும் **''மண்ணார் பூம் பொழில் சூழ் மழபாடியுள் மாணிக்கம்''** என்றும் பாடி மகிழ்கின்றார்.

நிடிற் படக்கருவி கொண்டு இயற்கைக் காட்சிகளைப் படம் எடுக்கிறோம் அல்லவா அதுபோல் அக்காலத்தில் புலமையுடையோர் தாங்கள் கண்டு களித்த இயற்கைக் காட்சிகளை அப்படியே இலக்கியமாகப் பதிவு செய்தனர். அப்படி பதிவு செய்தவர்களில் சுந்தரரும் ஒருவர்.

திருப்பனையூர் திருத்தலம் நீர் வளம் உடையது. அவ்வூர் நீர்த் தடாகத்தில் குவளை மலர்களும் தாமரை மலர்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. பெண்கள் அந்நீர் நிலைகளில் குடைந்து குடைந்து நீராடுகின்றனர். அக்காட்சியை இப்படி பதிவு செய்கிறார்.

''கொங்கையார் பலருங் குடைந்தாட நீர்''க் குவளை மலர் தரப்பங்கயம் மலரும் பழனத் திருப்பனையூர்''

சுந்தரர் தேவாரப் பதிகங்கள் மூலம் அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை நாம் ஓரளவு தெரிந்து கொள்கிறோம். இயற்கை வருணனைகள் சொற்பமே.

திருவாசகம் - எட்டாம் திருமுறை

சைவத் திருமுறைகளில் திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் எட்டாம் திருமுறையாகும்.

''திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்'' எனும் பழமொழியே அந்நூல் பெருமயை உணரச் செய்யும். மணிவாசகப் பெருமானால் அருளப் பெற்றது அத்திருமுறை. மணிவாசகர் சொல்லச் சொல்ல சிவபெருமான் அந்நூலை எழுதியதாகக் கூறுவர். வேற்று மொழி அறிஞர் பெருமக்களையும் கவர்ந்த நூல் திருவாசகம்.

அந்நூலில் இயற்கை வருணனைகள் அவ்வளவாக இல்லை. இருப்பினும் ஒரு சில எடுத்துக் காட்டுகளைப் பார்ப்போம்.

திருஅண்டப் பகுதியில் ''கருமா முகிலின் தோன்றித் திருவார் பெருந்துரை வரையில் ஏறி'' என்று கூறியதன் மூலம் கருக் கொண்டே மேகத்தைக் கூறுகின்றார் மாணிக்கவாசகர்.

மணிவாசகர் பெருமான் திருவெம்பாவையில் காட்டும் ஓர் இயற்கைக் காட்சியைப் பார்ப்போம்.

பொய்கை இறைவனையும் இறைவியையும் போல் காணப்படுகிறதாம். இறைவியின் நிறம் கருங்குவளை நிறம். குருகினம் - சங்க வளையல், அரவம் திருச்சடை.

இறைவனின் நிறம் செந்தாமரை நிறம். குருகு அவர் அணிந்திருக்கும் குருக்கத்தி மலர் அரவம் அவர் அணிந்திருக்கும் ஆபரணம். இக்கருத்தை மணிவாசாகரின் சொற்களிலேயே பார்ப்போம்.

''பைங்குவளை கார் மலராற் செங்கமலம் பைம் போதால்
அங்கம் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்''

குயிற் பத்தில் சோலையைப் பற்றி இப்படிக் கூறுகின்றார்.

''தேன் படிச் சோலை பயிலும் சிறுகுயிலே''
''காருடைப் பொன் திகழ் மேனிக் கடி பொழில் வாழும் குயிலே''

- என்று கூறிய மணிவாசகர் திருப்பள்ளியெழுக்குலே காலைக்காட்சியை இப்படிக் கூறுகின்றார்.

''அழகிய குயில்கள் கூவின; கோழிகளும் கூவின. மற்றுமுள்ள பறவைகளும் ஒலித்தன; சங்குகள் முழங்கின. நட்சத்திர வெளிச்சம் மறைந்த. உதயத்தின் ஒளி தோன்றுகிறது.

''கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை ஒளி ஒளி உதயத்து ஓருப்படுகின்றது.''

மணிவாசகப் பெருமான் கோவை நூல் ஒன்று செய்தார். ''பாவை பாடிய வாயால் ஒரு கோவை பாடு'' என்று இறைவன் கட்டளையிட திருக்கோவையாரை அருளிச் செய்தார் மணிவாசகப் பெருமான். அகப்பொருள் இலக்கணத்திற்கு ஏற்ப அமைந்தது அந்நூல். அந்நூலில் ஓர் எடுத்துக் காட்டைப் பார்ப்போம்.

தலைவன் கழுநீர் மலரைக் கையுறையாகக் கொண்டு சென்று அதனை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு தோழியிடம் வேண்டுகிறான். அதற்குத் தோழி ''அது தெய்வத்திற்குரிய மலர், எங்களுக்கு வேண்டாம் என்று கூறி மறுக்கிறாள். அப்போது தோழி தலைவனுடைய மலையைப் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

ஒரு பெரிய பாறை; அதன் மேல் தேன் நிறைந்திருக்கும் வேங்கை மரப் பூக்கள் நிறைய உதிர்ந்து கிடக்கின்றன. அது பார்ப்பதற்குப் புலி ஒன்று படுத்திருப்பது போல் காட்சி தருகின்றது. அப்போது ஒரு யானை அங்கே வருகின்றது. வந்த யானை அம்மலையைப் பார்த்துப் புலி என்று அஞ்சுகிறதாம். அத்தகைய மலை நாட்டுத் தலைவனே என்று தோழி கூறுகிறாள்.

''நறுமனை வேங்கையின் பூம்பயில்

பாறையை நாக நண்ணி
மறமனை வேங்கை என நனி
அஞ்சும் அஞ்சார் சிலம் பா''

என்று மணிவாசகப் பெருமான் கூறுகின்றார்.

பன்னிரு திருமுறைகள் ஒரு தங்கத் தாம்பாளம் என்றால் மணிவாசகப் பெருமான் அருளிச் செய்த திருவாசக் திருக்கோவையார் வரிகள் வைர வரிகளாகும். சைவமும் தமிழும் செய்த தவத்தின் பயனே திருவாசகமும் திருக்கோவையாகும்.

நாகம் - யானை

ஒன்பதாம் திருமுறை - திருவிடைப்பா - திருப்பல்லாண்டு

பன்னிரு திருமுறைகளில் முதல் ஒன்பது திருமுறைகள் ''தோத்திரம்'' எனப்படும்.

ஒன்பதாம் திருமுறை ஒன்பது அருளாளர்கள் பெருமான் மீது பக்திச் சுவையும் தமிழ்ச் சுவையும் கலந்து பாடிய பாடல்களைக் கொண்டது. அந்த ஒன்பது பேர்களின் பெயர்கள் வருமாறு: 1. திருமாணிகைத் தேவர், 2. சேந்தனார், 3. கருவூர்த் தேவர், 4. பூந்துருத்தி நம்மி காட நம்பி, 5. கண்டாதிக்தர், 6. வேண்டாடடிகள், 7. திருவாலிய முதனார், 8. புருடோத்தம நம்பி, 9. சேதிராயர்.

அவர்களில் திருமாளிகைத் தேவர் பாடிய பாடல்களில் வந்துள்ள இயற்கைக் காட்சிகளைப் பார்பபோம். புலியூர் வளத்தைப் பாடுகின்றார் திருமாளிகைத் தேவர்.

புலியூரைச் சுற்றி வயல்கள் சூழ்ந்திருக்கின்றன. அந்த வயல்களில் எல்லை கடந்து வாளை மீன்கள் பாய்கின்றன. தாமரை மலர்களையும் கரும்பையும் எருமைகள் மேய்கின்றன. செந்நெல் விளைந்திருக்கும் கடினிகளில் செங்கழுநீர் மலர்களும் மலர்ந்து நிறைந்திருக்கின்றன. அத்தகைய வளமான புலியூர் என்கிறார் திருமாளிகைத் தேவர்.

''வரம்பிரி வாளை மிளர் மடுக்கமலம்
கரும்பொடு மாந்திடு மேதி
பிரம்பிரி செந்நெல் கடினிச் செங்கமு நீர்ப்
படினம் சூழ் பெரும் பற்றப் புலியூர்''

''நிறை தழை வாழை நிடிற் கொடி
நெடுந்தெங்கு (நீள்)
இளங் கமுகுளங் கொள் நீர் பலமாப்
பிறை தவழ் பொழில் சூழ் இடங்கிடைப் பதனம்
முதுமதிற் பெரும் பற்றப் புலியூர்''

என்கிறார் திருமாளிகைத் தேவர்.

அதன் பொருள்:-

வானில் உள்ள பிறைச் சந்திரனில் ஒளிக் கிரணங்கள் சோலைகளில் பாய்கின்றன.

அங்கே வாழை மரங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. அவை மேலும் அழகாகத் தழைத்தும் இருக்கின்றன. நிழல் தரும் கொடிகள் இருக்கின்றன.

தென்னை மரங்களும் இளமை பொருந்திய பாக்கு மரங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. அகழிகளும் பெரிய பழைய மதில்களைக் கொண்ட பெரும்பற்றுப் புலியூர்'' - என்கிறார் திருமாளிகைத் தேவர்.

அருளாளர்கள் இறைவனை இயற்கை வடிவில் கண்டார்கள். இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு அவர்கள் வாழ்வாதலால் இயற்கையையும் இறைவனையும் ஒன்றாகவே கருதி வழிபட்டார்கள்.

திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களில் மற்றொருவரான சேந்தனார் திருவீழி மிழலையைப் பற்றிப் பாடும்போது ''விண்டவர் மலர் வாய் வேரிவார் பொழில் சூழ் திருவீதி மிழலையூர்'' என்கிறார்.

அதாவது இதழ்கள் மலர்ந்து விரிந்து தேன் ஒழுகுகின்ற

சோலைகள் சூழப் பெற்ற திருவீழிமிழலை'' என்று பாடுகின்றார்.

அடுத்துத் திருவிசைப்பாவின் மற்றொரு ஆசிரியரான கருவூர்த் தேவர் காட்டும் இயற்கை வளத்தைக் காண்போம்.

''வைகை ஆறு வேகமாக ஓடி வருகின்றது. அது ஓடி வரும் வேகத்தில் மருது அரசு கோங்கு அஜில் போன்ற மரங்கள் முறிந்து விழுகின்றன. அந்த மரங்களை ஆறு எடுத்துக் கொண் வருகின்றது. அத்துடன் இரத்தின மணிகளையும் மலைபடு பொருள்களையும் வாரிக் கொண்டு இறங்கி விரைந்தோடி வருகின்றது. அத்தகைய வைகையாற்றின் அலைகள் மோதுகின்ற கரைகளின் அருகில் உள்ளது பெரிய கடை வீதிகளை உடைய திருப்பூவனம் தலம்'' என்கிற கருவூர்த் தேவர்.

''மருது சிருங் கோங்கு அகில் மரம் கூடி
வரை வளங்க கவர்ந்திழினவகைப்
பொருதிரை மருங்கோங்கு ஆவண வீதிப்
பூவணங் கோழில் கொண்டாயே''

அருட்தன்மை நிரம்பப் பெற்ற அச்சான்றோர்கள் இப்படியே இறைவனை இயற்கை வடிவில் கண்டார்கள். அவர்கள் வாழ்வு இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வாதலால் இறைவனையும் இற்கையையும் ஒன்றாகவே கருதி வழிபட்டார்கள்.

பத்தாம் திருமுறையாகிய திருமந்திரம் ஒரு தத்துவ நூல். இயற்கை வருணனைகள் மிக மிகக் குறைவு. திருமந்திரத்தில் சக்கரங்கள், யோக வழிகள் பிராளயாமம் போன்ற செய்திகளே கூறப்ப்டுள்ளன. திருமந்திரத்தின் இயல்பே வேறு. அதை விரிக்கிற் பெருகும்.

பதினோராம் திருமுறை

பதினோராம் திருமுறையில் அமைந்த நூல்கள் மொத்தம் நாற்பது. அவை பன்னிரண்டு அருளாளர்களால் பாடப்பட்டவை. ஒவ்வொன்றும் ஓர் இரத்தினம் தான். அதில் வந்துள்ள இயற்கை வருணனைகள் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கவித்துறை என்ற மூவகைச் செய்யுட்களால் அந்தாதித் தொடையில் அமைவது மும்மணிக் கோவை எனப்படும்.

சேரமான் பெருமான் நாயனார் பாடிய மும்மணிக் கோவை மிகவும் சிறப்பான

மும்மணிக் கோவையாகும். அதில் ஒரு பாடலில் வந்துள்ள இயற்கைக் காட்சியைப் பார்ப்போம்.

மீன்கள் நிறைந்து விளங்கும் கருங்கடல். அதில் வலையர்கள் மீன் பிடிப்பதற்காக படகுகளில் இருந்து ஆலவட்டம் போல் வலைகளைக் கடலில் வீசுகின்றனர்.

உட்கழிகளை உடைய நீர் முகத்தில் உள்ள சங்குகள் ஒளி வீசுகின்றன. பவளமும் முத்தும் விண்ணில் இருந்து விண் மீன்களைப் போல் ஒளி வீசுகின்றன என்கிறார் ?????? நாயனார். அவர் மொழிகளிலேயே இக்காட்சியைப் பார்ப்போம்.

''இயங்கெடு கருங்கடல் முதுகு தெருவுபட
இயங்குதிமில கடவி எறியொளி நுளையர்
நெய்ம்பின் கவரல் வேண்டி சாகம் மிகத்
தாலவட்டம் ஏய்ப்ப மீடிசை
முடிகெழு தருவலை வீசி முந்நீர்க்
குடரென வாங்கிக் கொள்ளை கொண்ட
சுரிமுகச் சங்கும் சுடர் விடு பவளமும்
எறிகதிர் நித்திலத் தொகுதியும் கூடி
விரிகதிர் நிலவும் செக்கரும் தாரகைக்

சங்க காலத்து எழுந்த நூலான திருமுருகாற்றுப்படையும் அப்பதினோராம் திருமுறை நூல்களுள் ஒன்று. நிறைய இயற்கைக் காட்சிகளை நக்கீரர் பெருமான் வாரி வழங்கி இரைக்கின்றார். அதில் ஓர் இடத்தைப் பார்ப்போம்.

''கடல் நீரை முகந்ததால் மேகம் கருக் கொண்டது. கருக் கொண்ட மேகம் இருளைப் போக்கும் சூரிய சந்திரர் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்ததும் தான் உண்ட நீரை மழையாகப் பொழிகிறது. அதனால் நறுமணம் வீசும் காட்டில் அருள் உண்டானது போல் கடம்ப மரங்கள் பருத்தன. அம்மரத்து மலர்கள் தேரின் உருளை போல் பெரிதாக இருந்தது. அத்தகைய மலர்களால் ஆன மாலையை அணிந்திருக்கிறார் முருகப்பெருமான்.

அக்காட்சியை நக்கீரர் கூறிய மொழிகளிலேயே பார்ப்போம்.

''கார் கோள் முகந்த கமம்சூல் மாமழை
வாள்போல் விசும்பில் உள் உறை சிதறித்தன
தலைப் பெயல் தலையாய தண் நறுங் காகைது
அருள் படப் பொதுளிய பரா அரை மா
உருள்பூந்தண்காதினர் புரளும் மார்பினள்'' (அத்து)

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளிய ஆளுடைப் பிள்ளையார் திருவுலா மாலையில் ஓர் இடத்தைப் பார்ப்போம். சீர் காழியைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

''மாதவி, புன்னை, குருக்கத்தி, தாழை இவை போன்ற மலர்கள் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றன. தென்றல் வீசுகிறது. கரும்பை இரிபவர்கள் செய்யும் ஒலியும் வண்டுகளின் ஆரவாரமும் கடல் அலைகளின் பேரிரைச்சலும் மணங்கமழ் நந்தவனத்து ஒலியும் தவசிகள் வாழும் ஆசிரமம் உடைய பேரெழில் உடைய ஊர்.

''மாதவியும் புன்னையும் மன்றும் மலர்க்குரவும்
கேதகையும் எங்கும் கெழிலில் - போதில்
காளர் தென்றல் வந்தசைடம்ப எண்ணிகையும்
வணந்துன்று வார் பொழின் மாடே கிளர்ந்தெங்கும்
சூலை ஒலியும் அரிவார் குரல் ஒலியும்
சோலைக் கிளி மிடிற்றும் சொல் ஒலியும் - மாலும்
அறுபதங்கள் ஆர்ப்பொலியும் ஆன்ற பொலி வைய்தி
உறுதிரை நீர் வேலை ஒலிப்ப - வெறி கட்டும்
நந்தா வனத்தியல் பும் நற்றவத்தோர் சார்விடமும்
அந்தமிழல் சீரார் அழகினால்''

பதினோராம் திருமுறையில் வந்துள்ள இயற்கை வருணனைக் காட்சிகள் மிகவும் இன்பம் தரத்தக்கவை.

பன்னிரண்டாம் திருமுறை - பெரிய புராணம்

பெரிய புராணம் பன்னிரு திருமுறைகளில் பன்னிரண்டாவது திருமுறையாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. பெரிய புராணம் சேக்கிழார் பெருந்தகையால் செய்யப்பட்ட ஒரு மாபெரும் காவியம்.

''பக்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவிவலவ'' - என்று சேக்கிழார் மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை பாடிப் பாராட்டுகின்றார். அந்நூலில் இயற்கைக் காட்சிகளுக்கு அளவே இல்லை. இருப்பினும் ஓரிரு இடங்களைப் பார்ப்போம்.

சண்டேச நாயனார் புராணத்தில் சேய்நல்லூரைப் பற்றிக் கூறும்போது அதன் வளத்தை இப்படிக் கூறுகின்றார்.

நீர் மடையில் செங்குவளை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. நீர் சூழ்ந்த வயலில் செந்நெற் கற்றைகள் இருக்கின்றன. அந்நெல் வயல் பக்கத்தில் வண்டுகள் மொய்க்கும் பாக்கு மரப் பாளைகள் இருக்கின்றன. பாக்கு மரத்ல் பூத்த நீர்ச் செழிப்பு அதில் தெரிகிறது. இவைகள் மிகுந்த தாமரைகளின் நீண்ட பூக்களில் கயல் மீன்கள் உறங்குகின்றன. நடக்கும் வழியில் படர்ந்திருக்கும் கொடிகள் பந்தல் போல் காட்சி தருகிறது. காஞ்சி மரங்களில் அரும்புகள் உண்டாகி இருக்கின்றன. இக்காட்சியை சேக்கிழார் கூறும் பாங்கிலேயே பார்ப்போம்.

''மடையில் கழுநீர் செங்கழுநீர் சூழ்
வயலில் சாலிக் கதிர்க் கற்றை
புடையில் கரும்பு மிடை கமுகு
புனவில் பரம்பு பூம் பாளை
அடையில் பயிலும் தாமரை நீண்
அலரில் துயிலும் கயல்கள் வழி
நடையில் படர்மென் கொடி மௌவல்
நனையில் திகழும் சினைக் காஞ்சி''

சேக்கிழார் கூறும் மற்றொரு இயற்கை வருணனைக் காசியைப் பார்ப்போம்.

திருஞானசம்பந்தரின் அவதாரத் தலமான சீர்காழியை மிகவும் அழகாக வருணிக்கிறார் சேக்கிழார். அது இயற்கை வருணனையாகவும் இருக்கிறது.

சீர்காழியில் பல நல்ல நீர் நிலைகள் இருக்கின்றன. அதிலே நிறைய செந்தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. அது பசுமையான இலைகளுக்கிடையே தோன்றுகிறது. (இயங்குகிறது)

அக்காட்சி கண ஞாயிறு போல் இருக்கிறதாம்.

‘‘வளம் பயிலும் புறம் பனைப் பால் வாசப் பாகூடை மிடைந்த
தளம் பொலியும் புனல் செந்தாமரைச் செல்வித் தடமலரால்
களம் பயில் நீர்க் கடல் மலர்வது ஒரு பரிசி எனக்கருதி
இளம்பரிதி பல மலர்ந்தால் போல்வன இலஞ்சி பல

இது போன்ற பல வருணனைகள் பெரியபுராணத்திலும் உள்ளது.

முடிவுரை

திருமுறைகளில் கூறப்பட்டுள்ள இயற்கை வருணனைகள் படித்துச் சுவைக்கத் தக்கன. அது மட்டுமல்லாமல் அக்காலத் தமிழகத்தின் இயற்கை வளங்களையும் அருளாளர்கள் பதிவு செய்திருக்கின்றார்கள் என்றும் அறியலாம்.

பன்னிரு திருமுறைகள் பக்திப் பனுவல் மட்டுமன்று. அஃது ஓர் இயற்கை வருணனைகள் நிறைந்த இயற்கைக் காப்பியம் ஆகும்.

Bibliography

Ki.,Va.,Ja. (1987). *Periya PurâGa Vi7akkam*. Chennai: Allayan2s.
Mûvar Tçvâram. Kasi: Kasimadam.
Nyanasampantham.A.Sa. (1997). *PeriyapurâGam.*Chennai: Gangai Puthaga Nilayam.
Saminathaiyar, Vu.,Ve. (1937). *NiIaivu Mañcari.*